

at bevæge sig paa; men gjaelder det, at dette Begreb er ubestemt og vagt i det Hele, saa gjaelder det vistnok isærdeleshed i det specielle Tilfælde, hvor Spørgsmaalet er om, hvormeget en Embedsmand og hvormeget en Familie overhovedet behøver til at leve for. Det ærede Thing har ved omhyggelig Drøftelse af den nu for Diebliffet tilendebragt Finantslov viist, med hvilken særdeles stor Humanitet det har vidst at behandle Statens Udgifter og Indtægter, men jeg vil ved Siden deraf ikke nægte, at det undertiden har forekommet mig som om Thinget var noget stærkt oeconomisk findet i de Tilfælde, hvor Spørgsmaalet og Talen var om Embedsmands Gagering, Pensionering osv.; ved Siden heraf vil jeg tilfulde erkende, at denne Deconomi ingenlunde har viist sig saameget ved Afstemning, hvor de Herrers Humanitet bestandigen har prævaleret hine Hensyn, som den har viist sig ved enkelte Uttringer, der ved Behandlingen af andre Sager ere fremkomne hist og her, Uttringer, der næsten skulde lede til, som om flere af de Herrer ikke betragtede Embedsklassen og Embedsmanden i det Hele med nogen særdeles Velvillighed, der dog er uafselig og fornøden for Embedsmanden og for hele Staten (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet), jeg vil ikke sige Uvillie, og langt mindre personlig Uvillighed mod det Enkelte, men, for at udtrykke mig saaledes, Ikke-Velvillie, og denne troer jeg ikke at være aldeles berettiget. Aldrig skulde det forresten falde mig ind at nægte, at jo en eller anden Embedsmand her i Landet kunde have handlet som han ikke burde, at der kan have været en eller anden Justitsbetjent, der paa en elastisk Maade kunde forklare Sportelreglementet, der allerede er elastisk nok; men det, mine Herrer! følger jo deraf, at Embedsmændene ligesaa lidt som vi Andre høre til Englenes Klasse. Skulde der da være Nogen her, som, fordi han er reist om i vort Fædreland, vilde finde en eller anden Fæste eller Selveierbonde, der styrer sin Gaard paa en gal

Maade, der derfor vilde sige, at hele Fæstebondestanden eller Selveierstanden ikke forstod at drive sine Gaarde, eller skulde det være Nogen maastee, der, om der end i vor seirrige Armee — jeg veed forresten intet saadant Exempel — skulde findes et eller andet Subject, der i Farens Dieblif ikke havde viist det fornødne Mod, af den Grund vil forkleine dens Hæder, vil man da maastee sige, at det er Embedsklassen, som saadan, der er tilbøielig til, i visse Fæll, i Særdeleshed til Overgreb og Misgreb af deres Myndighed, da antager jeg, at dette ikke er mere berettiget. Naar i en Stat, som Danmark, den absolute Regjeringsform har hersket i et Par Hundrede Aar med en saadan Valde, som, hvis Regjeringen vilde have benyttet sig deraf, vilde været despotisk, og, naar nu denne Regjeringsform ikke mere passer til Tidens Krav, og de politiske Storme begynde at reise sig mod den gamle faldesærdige Statsbygning, da er det saare naturligt, at Embedsklassen, der er en Deel af den absolute Regjeringsform, muligvis kan komme i et Modsetningsforhold, eller i et Misforhold til Staten; om dette har fundet Sted i Danmark, veed jeg ikke, og dette vil jeg ikke her disputere om; men, mine Herrer! i det Dieblif Storme have ødelagt og nedbrudt den gamle, faldesærdige Bygning, og der for os er reist et nyt Huus, hvor vi skulle flytte ind, da skulle vi være ligesaa kloge, som den gode Huusfader og den forsynlige Huusmoder, der ved Fardag, naar de flytte fra deres gamle og ind i deres nye Huus, vel skulle vogte sig for at tage for meget af det gamle Skramlerie med sig, som de have staaende (Tscherning: ja, Skramleriet!), jeg mener det aandelige Skramlerie, hvøriblandt jeg regner alle mulige Fordomme, som i Aarhundreder have indsneget sig hos os (Jespersen: Vi skulle lyde Loven — Formanden ringer.) Jeg hørte ikke, hvad den ærede Rigsdagsmand sagde.